

РЕШЕНИЕ

№ 3863

гр. София, 05.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в публично заседание на 02.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Любка Стоянова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **191** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – чл. 178 от Административно Процесуалния Кодекс /АПК /.

Образувано е по жалба на Ю. Н. Я. от гр. С., срещу Заповед № РД-57-138/11.11.2010 г. на К. на С. О., с която се отказва поправка на очевидна фактическа грешка /ОФГ/ в Заповед №РД-57-1199/16.09.1996 г. на К. на С. О., с която се нарежда да се отпише от актовете книги за държавни и общински имоти имот, предаден на наследниците на С Н М, сред които е и жалбоподателката.

Жалбоподателката навежда доводи за незаконосъобразност на оспорвания акт. В съдебно заседание се представлява, ангажира доказателства, съобразно дадената ѝ от съда възможност, представя и писмени бележки по съществото на делото. Претендира разноси.

Ответникът в последното съдебно заседание се представлява, изразява становище за недопустимост на жалбата, поради това че основния акт, чиято поправка се иска по принцип не подлежи на обжалване, поради липса на правен интерес у страните за това /съгласно трайната съдебна практика/, което влече недопустимост на обжалването и на процесната заповед. Претендира разноси.

Административен съд – С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168, ал.1 от АПК събралите и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Намира жалбата за процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес от

оспорването и в предвидените в чл. 149, ал. 1 от АПК срокове, доколкото по делото не са представени доказателства за датата на уведомяване на лицето за издадения и оспорван понастоящем акт.

Допустимостта на жалбата не се обуславя от принципното правило за необжалваемост на заповедите за вписване или отписване на имоти от актовете за държавна собственост. Ответникът е бил сезиран с искане за издаване на акт за поправка на ОФГ и е следвало да прецени налице ли е такава, за да удовлетвори искането или както е в настоящия случай да го отхвърли. При първата хипотеза актът му нямаше да подлежи на оспорване, но при наличието на отказ, който засяга правната сфера на заявителката, за последната е налице правен интерес от оспорването.

По същество намира жалбата за НЕОСНОВАТЕЛНА.

С процесната Заповед № РД-57-138/11.11.2010 г. на К. на С. О. се отказва поправка на твърдяна от жалбоподателката ОФГ в Заповед №РД-57-1199/16.09.1996 г. на К. на С. О.. С последната се нарежда да се отпише от актовете книги за държавни и общински имоти имот, предаден на наследниците на С Н М, сред които е и жалбоподателката. Имотът представлява 1/6 идеална част от ливада в местността „Голяма ливада”, кв. Княжево с площ от 244 дка, която част се равнява на 40.67 дка.

Актът е мотивиран с това, че не е налице грешка при издаване на Заповед №РД-57-1199/16.09.1996 г. на К. на С. О., видно от доказателствата по реституционната преписка, преценени по същество.

Съдът следва да прецени законосъобразността на оспорената заповед на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, а не само по наведените от жалбоподателката в нейната жалба.

На първо място, следва да отбележи, че намира процесната заповед за издадена от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия и в предвидената от чл. 59 АПК форма и съдържание. Поправка на ОФГ в едни административен акт може да бъде извършена само от издателя на акта, а такъв несъмнено е кметът на С. О..

На второ място, по делото се намират доказателства, че административния орган е спазил процедурата по издаване на съответния акт. Същият е бил сезиран с искане вх. № 94-Ю-38/12.08.2010 г. на основание чл. 62 от АПК, чиято допустимост и основателност е преценил, проверявайки административната преписка, служебно изискана и проверена, във връзка с образуваното производство по поправка на ОФГ. Това искане не е ограничено със срок след влизане в сила на акта, поради което същото не е просрочено. Направено е от лице с правен интерес да иска поправката, доколкото жалбоподателката Я. е наследник на С Н М, видно от удостоверения за наследници на стр. 15 и 13 по делото.

Искането се състои в поправката на размера на отписаната от административния орган земя. В поправения акт, тя е посочена в размер на общо 40.67 дка, което представлява 1/6 от 244 дка. Жалбоподателката счита, че фактическата грешка се изразява в това, че земята, която е следвало да бъде отписана е 1/6 идеална част от имот с площ не 244 дка, а 2500 дка, или като краен резултат е следвало да бъдат отписани 416,67 дка. Съдът намира, че правилно е отказана поправката. Безспорно института за поправка на явна фактическа грешка служи за отстраняване на несъответствия между действителната и обективизираната воля на административния орган. В настоящия случай обаче, от доказателствата по делото е видно, че жалбоподателката оспорва действителната воля на административния орган, касаеща размера на деактувания имот, като оспорва изчисленията на органа по преписката от 1996 г., което е недопустимо да бъде

направено по реда на чл. 62 от АПК. Не е налице грешка, тъй като с искането си жалбоподателката цели да поправи преценката на органа по отношение на размера на отписаната земя. От текста на поправяната заповед от 1996 г. е видно, че същата е била придружена със скица, на която са отбелязани именно 40.67 дка, а не исканите от жалбоподателката 416.67 дка. Това означава, че волята на административния орган е била да бъдат деактувани и върнати на лицето именно 40.67 дка, а не 416.67 дка, което незабавно води до извода, че се цели от жалбоподателката промяна на размера на върнатия имот не по предвидения за това ред. Нещо повече! Видно от представената по делото реституционна преписка, послужила за издаване на заповедта от 1996 г. К. на СО е бил сезиран с искане да възстанови именно 40.67 дка /стр. 5 и 105 по делото/, а не посочените към настоящия момент от жалбоподателката 416.67 дка. Ето защо същият не е могъл да се произнесе свръх петитум и да деактува повече от поисканото от заявителите, поради което и не е била налице ОФГ, която да бъде поправена, защото именно това е била волята заявителя и съответно на административния орган.

По делото са представени и други доказателства, но съдът не намира за необходимо да ги обсъжда, доколкото същите са неотносими към предмета на правния спор.

От всичко изложено до тук, Съдът обосновава правния си извод за законосъобразност на оспорвания административен акт, поради което и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК оспорването на жалбоподателката следва да бъде отхвърлено.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК съдът следва да осъди жалбоподателката да заплати на С. О. сумата за възнаграждение на един юрисконсулт, доколкото ответника е ползвал процесуалния си представител в производството и е направено изрично искане за това.

Водим от горното, Административен съд – С.-град, II отделение, 30 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Ю. Н. Я. от гр. С., срещу Заповед № РД-57-138/11.11.2010 г. на К. на С. О..

ОСЪЖДА Ю. Н. Я. от гр. С., ЕГН * да заплати на С. О. сумата от 150 /сто и петдесет/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му, чрез настоящия съд, пред Върховен административен съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: